

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-a-vis de Palatul Justiției

SUMAR:

Observațiuni asupra Proiectului de lege, prezentat de d-l ministru Eug. Stătescu, asupra Corpului de avocați, de d-l Em. M. Dan;

Proiectul de lege asupra Corpului de avocați (Completarea legii din 1864) de d-l Eug. Stătescu;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de apel București, secția I: Zoe C. Rosianu cu Ministerul de finanțe (pensie).

Judecătoria ocol. Dorohoi: Ion Condrea cu Gh. Cacu, Informațiuni.— Bibliografie.

Observațiuni asupra Proiectului de lege, prezentat de d-l ministru Eug. Stătescu, asupra Corpului de avocați

Iată o reformă despre care nimeni nu cred să poată zice că a venit prea de vreme.

Legea care organizează corpul avocaților la noi, este legea din 1864. Sunt 39 de ani de când o instituțiune tot așa de importantă într'un Stat civilizat, ca și magistratura, este guvernată la noi de aceleași principii, principii cari dacă erau prea înaintate și nepotrivite pentru vremea când au început a se aplica, sunt de sigur prea învechite pentru timpurile noastre.

Numesc aceste principii învechite, fiind-că legea de la 1884, singura care a adus oare cari adăogiri legii din 1864, nu poate fi considerată ca o reformă. Legea din 1884 s'ar putea numi o lege interpretativă a art. 1 din legea de la 1864, care crează în acelaș timp oare cari sancțiuni în cazul neaplicării acestui articol, cu privire la condițiile de studiu ce trebuie să îndeplinească viitorii avocați.

Era, este nevoie de o reformă a legii Corpului avocaților, reformă care n'a întârziat, fără îndoială, din cauză că cei cari au condus departamentul justiției n'ar fi avut nimic de comun cu corpul avocaților, ci probabil pentru ca reforma nu e tocmai ușoară.

În acești 40 de ani aproape, s'au văzut multe

din slăbiciunile Corpului, și dacă cei ce au constatat răul și au avut puțința să'l împedice, nu s'au hotărît s'o facă mai din vreme, este de sigur din cauză că leacul nu stătea numai în medicamente ușoare, ci trebuia dese ori să fie aplicat cuțitul.

Eu sunt incredințat că ori cât de grea ar fi această operație, ea trebuie făcută, ea se va face și va reuși; și cred aceasta cu atât mai mult cu cât, în materie de reforme, vedem de la o vreme că chirurgia înlocuește cu mare succes leacurile băbești din alte vremuri.

Înainte de a intra în examinarea modificărilor propuse, țin să constat un lucru care ar fi de dorit să se petreacă cu toate proiectele de legi importante, acela că reforma ce se propune este supusă celei mai largi discuțiuni.

S'a zis că cine lasă prea mult câmp deschis discuțiilor asupra unei idei, riscă să fie supus la critici cari i pot slăbi curajul de a o mai susține.

Eroare.—Cred că cine dorește sincer să facă operă bună și are curajul părerilor sale, trebuie să aibă și curajul de a supune aceste păreri, celei mai largi discuțiuni, și de sigur că o reformă va fi cu atât mai bine studiată cu cât va fi mai bine desbătută.

* * *

În țara noastră găsim și înainte de legea din 1864 câte-va dispozițiuni privitoare la avocați. Cea mai veche din aceste dispozițiuni, o găsim în «*Pravilniceasca condică a Domnului Alexandru Ipsilante din 1775*».

Ori cine putea să fie reprezentat înaintea judecătorului în daraverile civile, prin cea ce Ipsilante numește «*vechil*».

Nu trebuie confundat vechilul de judecăți cu vechilul ce are rolul de logofăt, servitor, și legiuirea Caragea caracterizează foarte bine această deosebire.

În cap. XIX sub titlul «*Pentru vechilet*», legiuirea Caragea ne spune în § I că «*Vechil e cel ce stă în locul stăpânului să facă vre-o treabă*», iar în cap. XX sub titlul «*Pentru vechilul de judecăți*» ne spune în § I că «*Vechilul de judecăți este cel ce se orânduiește de altul ca să se judece în locul lui*».

Vechilul, ne spune legea Ipsilante, pentru a se putea prezenta înaintea judecătorului, trebuia să aibă adeverință înscrisă și două martori cari să afirme înaintea judecătorului că se află de față când 'i s'a dat înscris ca să reprezinte pe parte. Vechilul putea fi însărcinat cu o anumită afacere, sau în mod general, cu toate afacerile unei părți.

În legiuirea Calimach găsim la cap. XXV § 1347 și urm. sub titlul «*Despre imputernicire și alte soiuri de cărmuiră a trebilor streine*», o mulțime de dispozițiuni privitoare la drepturile și obligațiunile acelor cari sunt imputerniciți de alții spre a-i reprezenta în justiție.

În câte-va circulări ale departamentului dreptății din 1837, 1843, 1847 etc., găsim dispozițiuni privitoare la condițiunile de admisibilitate ce trebuiesc cerute celor ce voesc a «*unelli profesia de avocat*» și privitoare la oare cari incompatibilități între profesiunea de avocat și anumite slujbe.

Despre acestea voi vorbi însă, atunci când voi examina chestiunea condițiunilor de admisibilitate și a incompatibilității, din noul proiect.

O dispozițiune care merită a fi menționată, pentru curiositatea ei, o găsim în condica Ipsilante în copriinderea următoare :

«Când judecătorul va judeca pe cei ce se pricinuesc dintre cari se va întempla unul să se judece prin vechil, să nu osândească pe vechilul ce s'a înfățișat la judecată, ci pe însuși acela cu pricina ce l-a făcut vechil».

Față cu această dispozițiune, s'ar părea că înainte de condica Ipsilante, era obiceiul ca vechilul să sufere osânda, în locul aceluia pe care îl reprezenta.

Această părere o împărtășește un distins magistrat al nostru. Iată ce spune d-l procuror de curte C. Sărățeanu în discursul de deschidere al anului judecătoresc 1902—1903 (1) :

«Obiceiul pământului nu-i recunoștea (e vorba de vechili) de cât în civil, și-i considera așa de identificați cu clientul, că atunci când pricina părea pornită din rea credință, pedeapsa era dată adesea vechilului, povățuitorului. Ipsilante, care consacră un capitol special vechililor, modificând acest fel de a vedea, impune judecătorului să nu mai osândească pe înfățișatul la judecată vechil, ci pe însuși acela cu pricina ce l-a făcut vechil».

(1) Dreptul No. 54/902.

Nu știu dacă acesta era obiceiul pământului. În această privință n'am găsit de cât următoarele rânduri datorite d-lui V. A. Ureche (2).

«La pag. 9 este capitolul pentru vechili. E naivă dispozițiunea l-a care dice că judecătorul să nu osândească pe vechil, ci pe cel care-l reprezintă vechilul».

Inclin a crede că această dispozițiune din condica Ipsilante se datorește cum zice regretatul V. A. Ureche «*naivității*», și nu cred ca în obiceiul pământului, să se fi practicat deprinderi atât de nepotrivite cu bunul simț al poporului nostru.

Ajungem ast-fel la legea din 6 Decembrie 1864. Dispozițiunile acestei legi sunt luate, cu mici modificări, din legea francesă de la 22 Ventose anul XII și ordonanța din 20 Noembrie 1822.

La 1884 s'a adus, cum ziceam, legii din 1864 oare-cari modificări privitoare la condițiile ce trebuie să îndeplinească acei cari vor să exercite profesiunea de avocat.

Aceasta este legea pe care proiectul actualului ministru de justiție, o modifică, o completează.

Autorul intitulează opera sa : «*Proiect de lege asupra corpului de avocați*» și adăogă «*Complectarea legii din 1864*».

Titlul e modest, și dacă acest titlu s'a putut da ne-insemnatei adăogări create la 1884 prin «*Legea pentru complectarea legii din 6 Decembrie 1864 etc*», el nu cred că trebuie să figureze în fruntea actualului proiect, care constituie, nu o simplă complectare, ci o reformă reală, destinată a aduce schimbări serioase în fundamentul șubred pe care se sprijină actualmente instituțiunea corpului de avocați, și a realiza, pentru această instituțiune, un mare pas înainte.

Proiectul este împărțit în șase capitole cari tratează despre stagiul, incompatibilități și obligațiuni profesionale, asistență judiciară, acțiuni disciplinare, taxe de administrație și consiliul de disciplină.

Voi urma, în studiul ce 'mă propun a face asupra proiectului, aceiași ordine și voi începe prin urmare cu capitolul privitor la stagiul.

(Va urma)

Em. M. Dan
Avocat

PROIECT DE LEGE

ASUPRA CORPULUI DE AVOCAȚI

(Complectarea legii din 1864)

Despre stagiul

Art. 1. Nimeni nu va putea fi înscris în tabloul avocaților dacă, pe lângă cele-lalte condițiuni cerute de legea actuală, (naționalitate de român, titlu academic, examen de capacitate și satisfacere a serviciului militar), nu va fi împlinit vârsta

(2) V. Istoria Românilor anii 1774—1786, tom. I. p. 74.

de 25 ani și nu va fi făcut un stagiu de cel puțin două ani pe lângă un avocat cunoscut care exercită profesiunea de cel puțin cinci ani pe lângă Tribunale și Curți.

Vor fi dispensați de acest stagiu aceia cari vor fi ocupat funcțiunii judecătorești în timp de cel puțin două ani și se vor fi retrasi din magistratură fără culpa din parte-le.

Art. 2 Când un candidat va cere înscrierea sa în rândul stagiilor, Consiliul de disciplina îl va desemna avocatul sub direcția și supravegherea căruia el va trebui să-și facă stagiul, asigurându-se mai întâiu și de adesiunea acestuia.

Stagiul poate cere să-și facă acest stagiu pe lângă un avocat anume determinat, dacă și acesta primește.

Nici un avocat nu poate fi obligat să primească mai mult de un stagiar sub supravegherea sa, nici să admită un stagiar pe care el nu l'a agreeat.

Art. 3 Stagiul este ținut să îndeplinească toate lucrările de avocatură cu cari îl va însărcina avocatul titular pe lângă care este atașat și să-și înlesnească studierea actelor și dosarelor, facerea procedurilor și prepararea cestiunilor de drept. Asemenea, el va urma audiențele Curților și Tribunalele în toate procesele importante și va asista pe avocatul titular în procesele ce acesta va fi chemat să pledeze.

După un an de stagiu, el va putea să pledeze împreună cu dânsul sau chiar să-l înlocuiască prin delegațiune, dinaintea Curților și Tribunalele, dacă partea consimte.

Art. 4 Stagiul nu va putea pleda, în primul an de stagiu, dinaintea nici unei instanțe judecătorești. În al doilea an, el va putea pleda singur, fie înlocuind pe avocatul patron, fie în numele său propriu, însă, în acest caz, numai dinaintea Judecătoriilor de Pace și Tribunalele de prima instanță, iar, alături și împreună cu avocatul titular, el va putea pleda chiar dinaintea Curților de apel și Curții de casație. El va putea asemenea, în acest al doilea an, să fie însărcinat a apăra *ex officio*, în materie criminală, dinaintea Curților cu jurați și a suplini pe patron în afacerile cu cari acesta a fost însărcinat ca asistentă judiciară.

Art. 5 Colaborarea stagiului este gratuită. În al doilea an însă, el va avea drept la o parte din onorariu în procesele în cari va fi ajutat pe avocatul titular, aceasta rămânând liber să-și fixeze remunerarea în raport cu munca, capacitatea și stăruința ce stagiul va fi depus în aceste procese.

Art. 6 Toți stagiarii se vor întruni în conferință juridică de două ori pe lună, spre a debata între dânsii în mod contradictoriu, cestiuni controversate de drept, ce li se vor desemna de decan și în care unul din stagiari va susține afirmativa și altul negativa.

Aceste conferințe se vor ține în prima Duminică după 1-iul și 16, ale fie-căria lună, în vre una din sălile Palatului de Justiție, sau în localul consiliului de disciplină, sub președinția decanului sau a înlocuitorului său.

Orî care din membrii baroului va putea, înștiințând de mai înainte pe decan să trateze în aceste conferințe diferitele subiecte de drept având un interes de actualitate în practica judecătorească.

Frequențarea acestor conferințe este obligatorie pentru stagiari și pentru tinerii avocați, cari au fost înscriși în tablou de mai puțin de doi ani fără să fi făcut vre-un stagiu.

Îndeplinirea acestei obligațiuni se va constata prin semnătura fie-căruia în condica de prezență ce se va ține de secretarul consiliului de disciplină, și în care se va trece în fie care ședință atât numele conferențiarilor cât și subiectul tratat.

Cele-palte amănunte pentru organizarea practică a acestor conferințe se vor determina de decan împreună cu consiliul de disciplină printr'un regulament sau instrucțiuni speciale ce se vor comunica fie căruia interesat.

Art. 7. După expirarea termenului de două ani, stagiarul nu va putea obține admiterea și înscrierea sa în tabloul avocaților de cât dacă va produce, din partea avocatului titular, un certificat atestând că și a îndeplinit cu exactitate obligațiunile stagiului, a avut în tot timpul o purtare corectă și s'a achitat de toate lucrările cu cari a fost însărcinat în mod conștiincios și convenabil.

Art. 8. Dacă avocatul patron refuză pe nedrept să-și libereze acest certificat, stagiarul va putea deferi cazul Consiliului de

disciplină, care va statua asupra lui, ascultând și pe titular, printr'o decisiune motivată de admitere sau de respingere.

În caz de respingere, Consiliul de disciplină va putea supune pe stagiar încă la un an de stagiu, și, dacă și după acest an, el tot nu se va găsi apt de a fi admis în tablou, atunci respingerea va fi definitivă și el nu va fi admis de cât ca apărător la Judecătoriile de Pace.

Art. 9. Consiliul de disciplină poate, după cererea, fie a stagiului, fie a avocatului titular, să autorizeze pe stagiar să-și face stagiul pe lângă un alt avocat.

Art. 10. Stagiul înscriș în tablou, înainte de a fi admis să exercite profesiunea de avocat, va face, dinaintea Curții de Apel respective, jurământul următor:

«Jur ascultare și supunere Constituțiunii și credință Regelui; de a nu rosti nici publica nimic care ar fi contrariul legilor, regulamentelor, bunelor moravuri, siguranței Statului și păcii publice; de a nu mă depărta nici o dată de la respectul datorit instanțelor judecătorești și autorităților publice. Așa să-mi ajute Dumnezeu!».

Despre incompatibilități și Obligațiuni profesionale.

Art. 11. Profesiunea de avocat e incompatibilă cu toate funcțiunile de ordine administrativă și judecătorească, afară de cazul când avocatul e chemat, conform art. 117 din Procedura Civilă, să completeze provisoriu o instanță. Ea e incompatibilă asemenea cu ori-ce funcțiune plătită cu o leafă de Stat, Comună sau Județ, afară de aceea de avocat al acestor instituțiuni sau al ori-căror altor instituțiuni publice sau private. Ea este incompatibilă înfine cu profesiunea de agent-comptabil, de agent de afaceri și cu ori-ce comerț în genere.

Art. 12. Avocatul care a ocupat funcțiunea de Ministru nu va putea relua exercițiul profesiunii sale de cât după expirarea unui an de la eșirea sa din minister; iar dacă a ocupat funcțiunile de Ministru de Justiție, numai după două ani de la aceeași dată.

Art. 13. Avocatul care va fi investit cu înalta demnitate de Președinte al unuia din Corpurile Legiuitoare, nu va putea exercita profesiunea de avocat în tot timpul duratei acestor funcțiuni.

Art. 14. La caz când un avocat va fi primit vre una din funcțiunile declarate incompatibile cu exercițiul profesiunii de avocat, el se va considera, prin aceasta chiar, ca șters din tabloul avocaților, și nu va putea fi reinscriș de cât în baza unei noi cereri, după încetarea acelor funcțiuni.

Art. 15. Avocatul fost Ministru nu va putea să pledeze nici să se însărcineze cu procese contra Statului sau contra altor administrațiuni publice dependente de Stat. Asemenea, avocatul care a fost în capul ori-cărei alte instituțiuni constituind o persoană juridică, sau membru în consiliul ei de administrațiune, ori avocat al ei, nu va putea pleda contra acelei instituțiuni în procesele de cari a putut avea cunoștință cu ocaziunea funcțiunilor sale pe lângă dânsa.

Cestiunea de a se ști dacă a putut sau nu avea cunoștință este o cestiune de fapt lăsată la aprecierea instanței dinaintea căreia se ridică excepțiunea.

Art. 16. Excepțiunea rezultând din aceste prohibițiuni va putea fi opusă avocatului, fost Ministru sau Administrator, fie de partea interesată, fie din oficiu de Ministerul public sau de Judecătorii dinaintea căreia se prezintă cazul.

Dacă excepțiunea nu va fi fost opusă de nimeni, și avocatul va fi participat la un act judecătorec contra acestor prohibițiuni, nulitatea actului nu va putea fi invocată de cât de persoana morală sau partea în favoarea căreia s'a edictat prohibițiunea.

Art. 17. Avocatul este dator să aibă un biuro și o locuință convenabilă în orașul unde și exercită profesiunea;

Să nu se serve de samsari și să nu comită acte nedelicate în exercițiul profesiunii sale;

Sa se poarte cu cuviință în raporturile sale cu magistrații și cu delicatețea și urbanitate în cele cu clienții și cu confrății săi;

Să aperse cu credință și diligență interesele ce îi sint încredințate și să nu divulge secretele profesionale;

Să îndeplinească obligațiunea de asistență judiciară în afacerile care îi sunt deferite conform dispozițiilor acestei legi.

Să nu întrebunțeze, în apărarea cauzelor, mijloace do-losive sau neleale față cu adversarii;

Să se abțină de la orice act care ar putea să compromită demnitatea sa și a corpului din care face parte sau să atragă discreditul și desconsiderațiunea asupra profesiei de avocat.

Ori-ce abateri de la aceste datorii va da loc, după plângerea părții vătămate sau din oficiu, după cererea Decanului sau a oricărui alt membru al Consiliului de disciplină, la pedepse disciplinare care vor varia de la 5 lei la 500 lei amendă, sau la suspendarea de la o lună până la un an, după gravitatea și importanța cazului.

În caz de recidivă, instanțele disciplinare vor pronunța chiar ștergerea din tablou.

Art. 18. Este interzis avocatului să se intereseze, direct sau indirect, în câștigarea proceselor sau să facă clienților proces pentru neplată de onorariu. Ori-ce convențiune de onorariu nu constituie în favoarea avocatului de cât o creanță naturală care nu dă drept la acțiune în justiție.

Se exceptează convențiile de onorariu încheiate înainte de promulgarea legii de față și a căror anterioritate se dovedește fie prin dată certă, fie prin ori-ce alte împrejurări de fapt, de natură a stabili în mod neîndoios anterioritatea convențiunii.

Tribunalele vor putea însă reduce onorariile stipulate în aceste convențiuni, dacă ele sunt excesive și în disproporție cu munca și timpul ce avocatul a depus în executarea lor.

Art. 19. În caz când avocatul s'ar însărcina, nu numai cu pledarea procesului, dar și cu facerea procedurilor și s'ar obliga să poarte el grijea și cheltuielile procesului în locul părții, convențiunile de onorariu sunt valabile și dau acțiune în justiție, chiar dacă s'ar stipula prin ele o parte din câștig. Onorariile ast-fel stipulate vor fi privilegiate asupra sumelor sau bunurilor câștigate și se vor plăti cu preferință și cu analogie din ori-ce sume s'ar realiza prin executarea hotărîrilor câștigătoare.

Dacă însă onorariile stipulate ar fi excesive și în disproporție cu munca ce avocatul a depus și cu cheltuielile ce a trebuit să facă în acest proces, ele vor putea fi reduse *ex æquo et bono* de instanțele judecătorești, precum s'a zis mai sus.

Despre asistența judiciară

Art. 20. Ori-ce avocat e dator să dea serviciile sale gratuite, dinaintea tuturor instanțelor judecătorești, afară de Judecătoriile de Pace, pentru apărarea celor fără mijloace cari au obținut asistența judiciară.

Art. 21. Acela care voește să obțină asistența judiciară în materie civilă, se adresează cu cerere, însoțită de un act de paupertate, liberat conform legii timbrului în vigoare. Președintele instanței unde afacerea e pendinte sau unde are să se introducă.

Președintele supune cererea, în cameră de consiliu, completului acelei instanțe, care se pronunță asupra-î de urgență, fără citarea părților și fără drept de apel sau de recurs.

Art. 22. Dacă cererea e admisă, Președintele trimite, în termen de trei zile, un extract după încheierea de admitere Decanului corpului de avocați din localitate, invitându-l să delege un avocat pentru a da serviciile sale gratuite asistatului.

Decanul, în înțelegere cu Consiliul de disciplină, delegă de urgență un avocat pentru îndeplinirea sarcinii ce i se cere, comunicând Președintelui, cel mult în opt zile, numele avocatului delegat.

În orașele unde nu sunt Decani și unde atribuțiunile Consiliului de disciplină se îndeplinesc de tribunal, tribunalul va delega el însuși pe avocatul care trebuie să îndeplinească sarcina de mai sus. Asemenea se va urma și în cazul aliniatului precedent, dacă Decanul nu va fi fost următor să comunice Președintelui numele avocatului delegat de Consiliu în termenul prescris de acel aliniat.

Art. 23. Avocatul delegat fie de tribunal, fie de Consiliul de disciplină este obligat să se însărcineze cu procesul părții admise la asistența judiciară, atară numai dacă el n'ar avea

juste motive ca să refuze această însărcinare sau n'ar dovedi că rău s'a acordat beneficiul asistenței judiciare părții care a obținut o.

În cazul acesta, el va trebui, în termen de trei zile, să arate Consiliului de disciplină justele motive care îl autoriză să refuze însărcinarea ce i s'a dat. După expirarea acestui termen, el nu se mai poate sustrage de la această însărcinare.

Cu toate acestea, dacă, după ce a primit mandatul, se ivește vre-o cauză care să îl împiedice momentan de a-l îndeplini, el poate să însărcineze, prin bună înțelegere, pe un coleg al său ca să îl înlocuiască, avizând despre aceasta pe Consiliul de disciplină care l'a delegat și pe instanța dinaintea căreia procesul trebuie să se desfășoare.

Art. 24. Avocatul delegat nu poate fi obligat să pledeze dinaintea instanțelor dintr'un alt oraș de cât acela unde și exercită obicinuî profesia.

Dacă afacerea în care a pledat merge în Apel sau în Casație și dacă avocatul e stabilit într'un oraș care nu e reședință de asemenea instanțe, el poate să refuze de a-și mai continua serviciile, avizând despre aceasta pe Președintele Curții respective.

Președintele, primind acest aviz, va interveni pe lângă Decanul corpului de avocați din localitate pentru ca, urmând regulile de mai sus, să delege un alt avocat care să se desfășoare pentru asistat.

Art. 25. În materie corecțională, Președinții instanțelor unde afacerea e pendinte vor numi din oficiu un apărător, dintre avocații înscrși în tabloul local, pentru asistența preveniților urmăriți de Ministerul public sau deținuții în arestul preventiv, dacă ei vor cere aceasta și dacă lipsa lor de mijloace va rezulta din ori-ce acte și împrejurări.

Art. 26. În materie criminală, Președinții tribunalelor sau Judecătoriilor cari le țin locul vor proceda conform art. 319 din Procedura codului penal.

Art. 27. Avocatul delegat cu apărarea celui care a obținut asistența judiciară va trebui să și îndeplinească mandatul după regulile și obligațiunile profesionale.

Refuzul său de a îndeplini mandatul ce i s'a dat atrage după sine o amendă de la o sută până la o mie lei, care se va aplica de instanța dinaintea căreia trebuia să se prezinte pentru apărarea procesului asistatului.

Art. 28. Beneficiul asistenței judiciare, o dată acordat, este valabil pentru toate instanțele până la terminarea procesului. El încetează o dată cu cauzele care au motivat liberarea aceluia de paupertate și acordarea dreptului la asistență.

Asistența judiciară mai încetează prin moartea persoanei căreia i-a fost acordată, dacă moștenitorii au mijloace suficiente și prin constatarea de fraude întrebunțate pentru a o obține. Această constatare se poate face de partea interesată sau de avocatul însărcinat cu asistența dinaintea instanței la care se află pendente procesul.

Art. 29. În caz de câștig al procesului în favoarea aceluia care a obținut asistența judiciară, partea adversă va fi condamnată, prin chiar sentința instanței, să plătească și onorariile avocatului însărcinat cu apărarea.

Despre acțiunea disciplinară

Art. 30. Ori-ce plângere contra unui avocat se va adresa Consiliului de disciplină respectiv, care va statua asupra ei de urgență, cel mai târziu în zece zile de la a ei primire.

La caz când Consiliul de disciplină nu se va conforma acestei prescripțiuni, partea reclamantă își va putea adresa plângerea direct către Procurorul General al Curții de Apel, care va sesiza imediat Curtea spre a statua asupra ei.

Art. 31. Încheierile Consiliului de disciplină prin care se statuează asupra abaterilor avocaților de la datorie sau asupra infracțiunilor disciplinare pot fi deferite Curților de Apel respective, fie prin apelul părților interesate, fie prin acela al Ministerului public de pe lângă tribunal și Curte.

Termenul apelului va fi de 15 zile de la notificarea deciziunii consiliului de disciplină, ce se va face atât părților interesate, cât și Ministerului public prin îngrijirea decanului ordinii.

Art. 32. Curtea va statua asupra contestațiilor disciplinare

în camera de consiliu, cu completul de cinci membrii, sub președinția primului președinte său, în caz de lipsă, a celui mai vechiu din președinții celor-lalte secțiuni, după ce părțile și ministerul public vor fi ascultați sau regulat citați.

Deciziunea Curței se va pronunța în ședință publică și nu va fi supusă nici opozițiunii, nici ori-cărei alte căi de recurs.

Art. 33. În caz când infracțiunea la regulele disciplinare din partea avocatului se produce în ședință publică, în timpul unei audiențe, tribunalul sau curtea, după un prim avertisment verbal dat avocatului abătut, va putea statua imediat asupra infracțiunii și aplica avocatului, ca pedeapsă disciplinară, fie o amendă de la 20 la 100 lei, fie suspendarea pe un termen care nu va putea fi mai mare de un an și acesta fără prejudiciul acțiunii publice, dacă faptul ar constitui un delict pedepsit de Codul penal.

În caz de suspendare, avocatul va fi lipsit de dreptul de a pleda dinaintea ori-cărei alte instanțe pe timpul suspendării.

Art. 34. La caz când un avocat ar avea să se plângă de un act arbitrar sau ilegal al unui judecător sau de un act care ar constitui un abuz de putere din parte-i, el își va adresa plângerea la Ministerul de justiție, care va statua asupra ei conform regulelor disciplinare prevădute în legea de organizare judecătorească.

Despre taxele de administrațiune

Art. 35. Pentru acoperirea cheltuelilor de chirie, de mobilier, de administrațiune și de cancelarie și pentru plata impiegaților necesari, Consiliul de disciplină este autorizat să supue pe avocați la plata unei taxe, care nu va putea fi mai mică de 2 lei, nici mai mare de 10 lei pe lună.

În acest scop, la începutul fie-cărui an judecătorec, toți avocații înscrși în tablou, (afară de stagiaři) vor fi, prin îngrijirea decanului și a consiliului de disciplină, împărțiți în cinci clase sau categorii, după numărul și importanța proceselor cu cari sunt însărcinați și după patenta ce plătesc.

Cei cari vor fi clasificați în prima clasă, vor plăti taxa de 10 lei pe lună; cei de clasa a doua 8 lei și așa mai departe până la ultima clasă care nu va plăti de cât 2 lei pe lună. Stagiarul vor fi supuși la o taxă fixă de 1 leu pe lună.

Art. 36. Aceste taxe se vor încasa de odată cu impozitele, de agenții de percepție ai fiscului după listele nominative ce se vor dresa de către Decan și consiliul de disciplină de avocații coprinși în fie-care clasă, și cari liste se vor înainta de Decan Ministerului de financé prin organul Ministerului de justiție.

Fondul constituit prin aceste taxe se va întrebuința exclusiv la cheltueli de îmbunătățire în interesul corpului de avocați prin contribuțiunea cărora s'a constituit. El se va vârsa la Casa de depuneri și nu se va putea ordonața asupra lui de decan de cât conform budgetului ce se va fi alcătuit de consiliul de disciplină și se va fi aprobat de Adunarea generală a avocaților și de Ministerul de justiție.

Despre alegerea consiliului de disciplină

Art. 37. Consiliul de disciplină se alege, la fie-care două ani, în primele 15 zile ale lunii lui Ianuarie, de către adunarea generală a corpului avocaților, convocată spre acest sfârșit de procurorul general în orașele cari sunt reședință de Curte de apel și de procurorul tribunalului în cele-lalte orașe.

Art. 38. Consiliul pe disciplină, pentru București ce compune din nouă membrii, dintre cari un Decan și un Secretar. Pentru cele lalte orașe care sunt reședință de Curte de Apel, el se compune din 7 membrii. În orașele unde se află Tribunalele cu mai multe secțiuni, compunerea Consiliului va fi de cinci membrii. Iar în cele unde Tribunalele n'au de cât o singură secțiune, ea va fi de trei membrii. Tribunalul va îndeplini misiunea Consiliului de disciplină acolo unde numărul avocaților va fi mai mic de zece.

Art. 39. Nu vor putea lua parte la vot pentru alegerea Consiliului de disciplină de cât avocații înscrși în tabloul de ordine al fie-cărei circumscripțiuni cari vor fi supuși la taxa

prevăzută de art. 34 de mai sus și cari vor justifica că au achitat acea taxă pe întreg anul expirat.

Art. 40. Nu vor putea fi aleși membrii în Consiliul de disciplină al fie-cărei circumscripțiuni de cât avocații cari au etatea de 30 ani impliniți, cari au exercitat cel puțin cinci ani profesiunea de avocat, cari sunt înscrși în vre una din cele cinci categorii prevădute de art. 34 de mai sus și vor justifica că au achitat regulat taxele respective, dimpreună cu impozitul de patentă către fisc pe anul expirat.

Membrii Consiliului eșiți cari intrunesc toate aceste condițiuni pot să fie realeși.

Art. 41. Acolo unde numărul membrilor Consiliului de disciplină e de nouă, Adunarea va alege trei membrii dintre avocații înscrși în categoria I prevăzută de art. 34; câte doi membrii dintre avocații înscrși în categoria II și III, și câte un membru dintre cei înscrși în categoria IV și V.

În orașele unde Consiliile de disciplină înnumără șapte membri, Adunarea va alege câte doi membri dintre avocații înscrși în categoria I și II și câte unul dintre cei înscrși în cele-lalte trei categorii.

În orașele unde aceste Consilii au cinci membri, Adunarea va alege câte un membru dintre avocații înscrși în fie-care din cele cinci categorii.

În cele-lalte orașe cu Consilii de disciplină compuse din trei membri, Adunarea va alege câte un membru dintre avocații înscrși în primele trei categorii.

Art. 42. Alegerea Consiliului de disciplină se va face cu vot secret și cu majoritate absolută a membrilor prezenți. În caz de a doua votare, ea se va face cu majoritatea relativă.

Procurorul General său, în orașele cari nu sunt reședință de Curtea de Apel, Procurorul Tribunalului va fi față la alegerea Consiliului de disciplină și va prezida Adunarea.

Art. 43. Contestațiunile contra alegerii Consiliului de disciplină se vor adresa, în termen de 15 zile din ziua în care s'a efectuat alegerea, Procurorului General care le va înainta Curței de Apel respective spre a le judeca dupe aceleași forme prevădute de art. 30 de mai sus.

Art. 44. Decanul și Secretarul vor fi aleși de Consiliul de disciplină dintre membrii Consiliului cu majoritatea absolută de voturi.

Numele lor, precum și al celor-lalți membrii ai Consiliului de disciplină se vor comunica Ministerului de Justiție.

Art. 45. Nici un avocat nu va mai fi admis să se prezinte sau să pledeze dinaintea Curților și Tribunalelelor de prima instanță de cât în costumul regulamentar al profesiunii de avocat, așa cum este prevăzut în decretul din 24 Decembrie 1864.

Această dispozițiune va intra în vigoare o lună după promulgarea lezei de față.

Dispozițiuni finale

Art. 46. Toate dispozițiunile legilor din 1864 și din 1884 privitoare la Corpul avocaților cari vor fi contrarii lezei de față sunt și rămân abrogate.

Ministru : **Eug. Stătescu**

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 15 Noembrie 1902

Președinția D-lui **ATH. C. CHIVU**, Prim-Președinte

Zoe C. Roșianu cu Ministerul de Finance

Decisia civilă No. 222

Pensiuni.— Dreptul urmașilor sub actuala lege de pensiuni.— Pensionari reguțați la pensiune sub Regulamentul organic.— Drepturile văduvei și ale urmașilor.— Încetarea din viață a văduvei sub actuala lege de pensiuni.— Dacă, în asemenea cas, pensiunea trece la fetele majore.— (Art. 35 și 36, capit. III, secția III, din Regul. organic, art. 13, 59 și 70 din Legea pensiilor de la 22 Februarie 1902).

După actuala lege de pensuni, din 22 Februarie 1902, orfanii au dreptul la pensune numai până la majoritate, și pensunea nu mai poate trece de la văduvă la copiii pensionarului, dacă la moartea văduvei, copilul va fi atins majoratul.

Ast-fel, dreptul la pensune fiind un drept personal, care nu ia naștere de cât în momentul înscrierii și care nu se poate transmite ca moștenire, urmează, dacă văduva unui pensionar regulat la pensune conform dispozițiilor Regulamentului organic, după care pensunea trecea de la pensionar la văduva sa, sau lipsind ea, la copiii lui și anume: pentru fete până la măritis și pentru băieți până la majoritate, încetează din viață sub imperiul actualei legi de pensuni, fetele sale majore nu mai au nici-un drept la pensunea tatălui lor.

S'a ascultat: d-l avocat Negulescu din partea apelantei Zoe C. Roșianu și

D-l avocat Al. Zeuceanu din partea Ministerului de Finance.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Zoe C. Roșianu contra decis. comis. pentru constatarea și așezarea drepturilor la pensune cu No. 331/902, aprobată de Ministerul de Finance, prin care i s'a respins cererea de a se transmite pensunea de 555 lei 55 bani pe lună ce primea decedata s'ă mămă Ecaterina și cu care fusese înscris conform Regulamentului organic defunctul său tată C. Roșianu.

Având în vedere că potrivit art. 35 cap. III secția III din acest Regulament, pensunea trecea de la pensionar la văduva sa, sau lipsind ea la copiii lui, și anume pentru fete până la măritis și pentru băieți până vor veni în vârsta pravilnică, iar art. 36 prevede că dacă văduva unui pensionar public se mărită de al doilea, pensunea rămâne pe seama copiilor; că dar dubiu nu poate fi că, dacă ar fi încă în vigoare aceste dispoziții regulamentare, pensunea cu care a fost înscris C. Roșianu urma ca la moartea soției sale să treacă la fiica sa Zoe, apelanta de azi;

Considerând însă că, la 22 Februarie 1902, s'a promulgat actuala lege generală de pensuni, care prin art. 13, prescrie că orfanii au drept la pensie numai până la majoritate sau până la căsătorie, dacă ea va avea loc înainte majorității; că, prin art. 59, ocupându-se de transmiterea pensunii, declară că pensunile deja constatăte și așezate în virtutea legilor și statutelor anterioare se vor transmite de la pensionar la văduvă și minori sau de la văduvă la minori, conform dispozițiilor prezentei legi și a regulamentului ei; că, prin art. 70, fiind desființate toate disp. din legile, regul. și statutele de pensuni generale, și speciale precum și cele din legile organice, privitoare la pensuni contrarii acestei din urmă legi, e cert că, după actuala lege de pensuni, orfanii au dreptul la pensuni numai până la majoritate și că pensunea nu mai poate trece de la văduvă la copiii pensionarului, dacă la moartea văduvei copilul va fi atins majoratul.

Considerând, în specie, că Ecat. C. Roșianu, mămă apelantei, încetând din viață la 14 Aprilie 1902, în acest moment nu mai apare pentru fiică dreptul la pensunea tatălui său; că până aci nu exista pentru ea de cât o simplă expectativă, o speranță care ar fi putut să se realizeze la moartea mamei; că la această dată fiind însă în vigoare legea din 22 Februarie 1902, după care copiii pensionarului nu mai au dreptul la pensune de cât până la majoritate, apelanta devenind majoră încă de la 13 Octombrie 1876, dreptul său la pensunea tatălui s'a stins mai înainte de a se naște;

Că dreptul la pensune este un drept personal, care nu ia naștere de cât în momentul înscrierii și care nu se poate transmite ca moștenire, reese în mod destul de clar, și din expunerea de motive și discuțiunile ur-

mate în Senat cu ocazia votării actualei legi de pensuni; că, special, la art. 59, care se ocupă cu transmiterea pensunii, s'a propus de Generalul I. Lahovary un amendament în sensul că pensunile deja constatate și așezate în virtutea legilor și statutelor anterioare să se transmită la văduvă și minori, sau de la văduvă la minori, conform dispozițiilor legii sub care au fost regulate, dar acest amendament a fost combătut de d-l Dimitrie A. Sturza, Președintele consiliului de miniștri și s'a respins de Senat, așa în cât art. 59 s'a votat așa cum există astăzi în lege

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) S. Popescu, Râmnicleanu, Dobricianu

Grefier (s) Brătianu

O p i n i u n e

Având în vedere apelul făcut de Zoe C. Roșianu în contra deciziunii cu No. 337/902 a Comisiunii pentru constatarea și așezarea drepturilor la pensune;

Având în vedere că C. Roșianu părintele apelantei, fost consilier la Curtea de apel din Craiova în timpul legii de pensuni din Regulamentul organic, a cerut așezarea sa la pensune și a și fost înscris între pensionari, conform dispozițiilor acelei legi și a celei de la 1868;

Considerând că este netăgăduit că, pe baza Regulamentului organic, dreptul la pensune se transmitea, la moartea titularului, soției și, la încetarea din viață a acesteia, minorilor defunctului până la majoritate, iar pentru fete, până la măritis; că, dar, după aceste legi, cari s'au aplicat neîntrerupt în acest sens, cererea apelantei de a i se da pensunea ce a avut-o mama sa fiind-că nu i se contestă nici filiațiunea, nici starea sa civilă, este probată și câtă a se admite;

Considerând, însă, că Statul pretinde că legea actuală de pensii, și anume art. 59, a desființat în parte drepturile statonice prin regulamentul organic, decretând că pensunile fetelor sunt reduse, și că ele, ca și băieții, nu pot primi în viitor pensune de cât până la majoritate, iar nu cum edictază Regulamentul organic, până la măritis; că, prin urmare, apelanta fiind majoră în momentul morții mamei sale, care s'a întâmplat la câteva zile după punerea în lucrare a prezentei legi, legalmente a fost depărtată de la beneficiul ce i s'ar fi cuvenit, dacă nu intervenea această lege;

Considerând că, pentru rezolvarea acestei chestiuni, este necesar a se cunoaște de la început felul obligației Statului de a plăti pensune funcționarilor săi;

Considerând că, din textul art. 27 și urm. Regulamentul organic de la capul despre pensuni, reese că obligația Statului de a da pensie funcționarului, soției, băieților până la majoritate și fetelor până la măritis, este o obligație condițională suspensivă: dacă funcționarul va servi cu cinste un număr de ani fixat de lege;

Că, așa, legiuitorul Regulamentului organic, după ce în art. 26 și 28 arată că stăpânirea socotește drept a sa deosebită datorie a resplăti slujbele ce se fac Statului, când folosința și îndelungarea lor cer o asemenea mărturisire de recunoștință, dând drept funcționarilor cari au slujit patriei lor să ceră să li se recunoască dreptul la pensune, după felul și timpul servit; apoi, prin art. 29, dispune că cel ce va sluji cu cinste Statului în curgere de 8, 16, 24 de ani, are drept să primească o treime, jumătate, sau leafa întreagă la retragerea sa din slujbă;

Că, dar, față cu aceste texte de lege, este evident că obligația Statului de a servi pensune funcționarului și membrilor familiei lui, anume arătați de lege, este o obligație supusă condiției suspensive, adică unui eveniment viitor și ne-cert: dacă funcționarul va servi cu cinste Statului numărul de ani hotărât de lege;

Că, prin urmare, la împlinirea condiției, obligația Statului de a servi pensune funcționarului și membrilor familiei sale, se perfectează și, ca corolar, acest drept intră irevocabil în patrimoniul funcționarului,

soției, băetilor până la majoritate și fetelor până la măritis; că numai folosirea de acest drept se amână pentru funcționar până la retragerea sa din funcțiune, pentru soție, până la moartea soțului, iar pentru fată, până la încetarea din viață a mamei sale;

Considerând că, asemenea, chestiunea de a se ști dacă drepturile la pensie, când condiția se împlinește, e un drept câștigat nu face nici o dificultate; că, în adevăr, întreg monumentul legislativ asupra acestei materii dovedește în deajuns că legiuitorul n'a atins nici-o dată asemenea drepturi câștigabile manifestând în termeni clari respect pentru principiul neretroactivității legilor;

Că, ast-fel, în anexa de la capul al V pentru pensii din Regulamentul organic al Moldovei, la art. VIII, dispune: acest articol nu va avea retroactivă lucrare și se lasă dreptatea acelor care până acum au slujit, să dovedească, prin acte formale, driturile lor; că, în art. 33, legea de la 1868, asemenea se zice: «dispozițiile legii de față nu ating drepturile câștigate până azi în virtutea legilor ce s'au abrogat»; iar la art. 34 adaoga: «drepturile câștigate, în virtutea legilor abrogate de funcționarii cari nu sunt azezați încă la pensie, se lichidează în modul următor: toți acei cu drepturi câștigate până la promulgarea acestei legii, sunt datorii a prezenta comitetului pensiunilor, până în un termen de un an, titlurile de constatare a drepturilor ce au»; că, apoi, prin art. 35 se spune că se va statua asupra acestor drepturi, conform prescripțiilor legilor vechi, și, prin art. 36 și 38, se impune obligația comitetului ca îndată să întărească pe cel în drept în registru ce se va forma ad-hoc, rămânând ca să primească pensia după legile abrogate, la împlinirea vârstei fixate de aceleși legi;

Că, în același sens, legiuitorul de la 1889, prin art. 26 al legii din 9 Iunie pentru pensiunile militare, dispune că dispozițiile legii nu ating, nici modifică întru nimic drepturile acordate în baza legilor de la 29 Decembrie 1877 și 16 Aprilie 1886; că, de asemenea, prin legea de la 10 Maiu 1890, pentru pensiunile funcționarilor civili și eclesiastici, la art. 27 și următorii se declară că drepturile dobândite în virtutea legilor anterioare celei de la 1868 și constatate în conformitate cu art. 34 și următorii din acea lege rămân neatînse; că, tot ast-fel, prin legea modificatoare a art. 27 și 28 din legea pensiunilor civile de la 10 Maiu 1890, se prescrie că drepturile dobândite în virtutea legilor anterioare celei de la 1868 și constatate în conformitate cu art. 34 și urm. din acea lege rămân neatînse; că, mai departe, la art. 17 din legea de la 25 Februarie 1897, pentru înființarea caselor de pensii ale funcționarilor județeni și comunali, se arată că pensiunile dobândite în virtutea legilor și regulamentelor de pensii anterioare vor rămânea neatînse.... chiar dacă titularii nu și vor fi exercitat încă drepturile la pensie;

Că, în fine, la art. 56 și următorii din legea actuală de la 1902, legiuitorul are grija de a prevedea că pensiunile deja constatate și înscrise în virtutea legilor anterioare.... vor continua a fi servite conform titlurilor ce posedă cei în drept;

Că, dar, este dovedit și felul acestei obligații a Statului și că, la îndeplinirea condiției, funcționarul și membrii familiei sale dobândesc definitiv dreptul la pensie; că numai, *pendente conditione*, în o teorie favorabilă Statului, funcționarul nu are de cât speranță la pensie, de care nu se ține socoteală, putând Statul să modifice sau să suprimă un ast-fel de drept;

Că de la regula stabilită mai sus nu se poate face excepție numai pentru soție sau numai pentru fete; fiind-că, după cum s'a demonstrat, îndată ce condiția s'a împlinit, obligația Statului de a servi pensie și funcționarului și văduvei lui, și fetei sale până la măritis s'a perfectat;

Că, dar, dreptul fetelor la pensie nu constituie numai o speranță ci un drept câștigat; că exercițiul lui însă este amânat până la moartea mamei; că obligația

de a da un lucru la moartea culărei persoane nu e o obligație condițională suspensivă, ci o obligație cu termen suspensiv, fiind-că moartea cul-va este un eveniment cert, care are să se întâmple mai curând sau mai târziu;

Că obligațiile cu termen au existență reală și creditorul a dobândit asupra obiectului obligației debitorului un drept irevocabil, pe care o lege nouă nu l poate atinge;

Că de acea și legiuitorul, la art. 56 din legea actuală, arată că nu înțelege nici să modifice nici să supprime efectele unui drept deja realizat, conform legilor anterioare, fără nici o distincție între pensionar, văduva lui sau fata sa;

Considerând că atunci art. 59 nu are tendința ce i se atribue de Stat, de a fi suprimat dreptul fetelor la pensie până la măritis, fiind-că nu numai că nu putea să desființeze un drept câștigat fără a nu călca principiul de neretroactivitate al legilor ceea ce ar fi însemnat a decreta o lege odioasă, dar nici nu a făcut-o; căci nu vorbeste nicăeri de suprimarea acestui drept; că a se induce din termenii: «sau de la văduva la minorii» că legiuitorul a desființat legea anterioară pe care, cu două articole mai sus, se grăbește a declara că o respectă, însemnează a întreprinde legea ast-fel ca unele articole să fie desființate prin altele, cea ce este contrar tuturor regulilor de interpretare;

Că, dar, explicarea ce se poate da acestui text este că legiuitorul s'a preocupat de ceea ce se întâmplă mai des, adică de minorii pensionarului, pentru că nici legea de la 1868 și nici cele-l-alte, câte s'au succedat, n'au mai păstrat vechea dispoziție din Regulamentul organic ca fetele pensionarului să se bucure de pensie până la măritis, ci toate au limitat acest drept pentru fetele funcționarilor viitori până la majoritate;

Că nici era de vr'o utilitate ca legiuitorul să mai legisereze pentru câte-va fete care s'ar mai afla în condiția apelantei; căci lesne își putea imagina că, după o jumătate de secol, de la închiderea definitivă a erei vechi, foarte puține fete se vor mai găsi în condiții de a avea drept la pensie, și că înscriind formal principiul de respectare a drepturilor câștigate, le asigură folosința drepturilor lor;

Considerând că și argumentul tras de Stat din articolul final nu are nici o putere, pentru că legiuitorul spunând la art. 56, că respectă drepturile câștigate pe temeiul legilor anterioare, este inadmisibil a se susține că prin ultimul articol abrogă și ceea ce zice în art. 56 că respectă, fiind-că o asemenea lege ar fi un non sens;

Considerând că interpretarea că art. 59 nu vizează desființarea unor ast-fel de drepturi la pensie al fetelor până la măritis o evidențiază și desbaterile ce s'au urmat în corpurile legiuitoare asupra acestui articol; că, în adevăr, un senator, la art. 59, a propus un amendament și, ca să motiveze propunerea sa, arată că procedura ce se urma până acum cu văduva era: «văduva avea titlul de pensie al soțului, se făcea imediat reducerea cuantumului după lege și nu mai avea altă preocupare; pe când acum, dacă o obligi să caute dreptul ei din nou (după cum dispune art. 9), va trebui din nou o altă constatare la comisia care se înstituește prin această lege ceea ce ar fi jignitor....» (V. desbaterile parlamentare, p. 117 ce însoțesc ediția oficială a legii); că amendamentul propus fiind combătut de guvern s'a respins, și, prin urmare, văduva, băeții și fetele vor trebui, la termenile prevăzute de lege, să se adreseze la comisie ca să li se recunoască dreptul; că, de aci este inadmisibil a se deduce că art. 59 abrogă legea anterioară în ceea ce privește însuși dreptul fetelor la pensie până la măritis, pentru-că, pe lângă că legea n'o putea face, dar nici nu zice un cuvânt despre această pretinsă abrogare;

Considerând că, în fapt, apelanta s'a conformat și formelor procedurale specificate de art. 59 și s'a adresat comisiunii instituită de lege care a pronunțat decisiv-

nea în contra căreia s'a făcut apelul de față, în cât s'a împlinit și dispozițiile acestui articol; că, deci, apelul fiind întemeiat, suntem de părere să se oblige Statul să servească apelantei pensiunea cerută.

Pentru aceste motive, admite apelul, etc. etc.

(s) Ath. C. Kivu; Em. Anastasiu.

Observație. — Considerentele minorității Curții sunt foarte temeinice și fac, după părerea noastră, o bună și sănătoasă aplicație a principiilor de drept. Așteptăm să se pronunțe și Curtea de Casație în această privință.

D. A.

JUDECĂTORIA OCOLULUI DOROHOI

Audiența de la 21 August 1902

Ion Condrea cu Gh. Cucu

Jurnal No. 11232

Competință. — Contract de locațiune autentificat de tribunal. — Dacă acțiunile ce ar deriva din asemenea act, sunt de competența judelei de ocol a le judeca, când ele nu excedă competența acelei instanțe. — (Art. 1, 2 și 3 din legea rurală interpretativă din 1879, și art. 62 din legea judecătorilor de pace.

Nulitățile prevăzute în legea din 1879 interpretativă a legii rurale din 1864, fiind de strictă interpretare ele nu se pot întinde prin analogie și la alte cazuri neprevăzute de acea lege.

Prin urmare, contractul de locațiune chiar autentificat de tribunal ne fiind o înstreinare declarată nulă prin legea sus arătată, ori-ce acțiune ce ar deriva din acel contract se judecă de judele de ocol, când acțiunea nu excedă competența acelei instanțe.

Judecata,

Văzând că părătul Gh. Cucu prin avocatul său d-l Gh. Mezincescu cere ca judecata să și decline competența de a judeca cererea lui Ion Condrea înreg. la No. 8836 din 26 Iunie a. c. pentru motivul că contractul de locațiune în virtutea căruia Cucu deține astăzi pământul reclamat de Ion Tănase este autentificat de tribunal și în acest cas, potrivit art. 3 din legea de la 13 Februarie 1879, numai tribunalul urmează să anuleze actele autentificate de el și prevăzute în art. 1 și 2 din menționata lege;

Considerând că din cuprinsul acestor două texte, legiuitorul prevede că sunt nule toate actele prin care un sătean sau moștenitorii săi instrăinează sau ipotechează pământurile date lor prin legea din 1864 prin testamente sau donațiuni și toate înstrăinările acestor pământuri făcute de săteni sau moștenitorii lor prin acte autentice sau sub semnătură privată în mod direct sau indirect sau în mod deghisat sau prin persoane interpușe;

Considerând că nulitățile declarate prin legea din 1879 fiind de strictă interpretare judecata nu poate ca prin analogie să declare nule de cât actele pe care legiuitorul le-a prevăzut expres prin art. 1 și 2 din sus menționata lege, și ca consecință numai pe acele acte urmează ca tribunalul să le anuleze;

Considerând că în specie fiind vorba de un contract de locațiune și asemenea înstrăinări ne fiind declarate nule de legiuitorul din 1879, numai această judecătorie e competentă a judeca acțiunile ce ar deriva din asemenea contract din a cărui contract se constată că nu se excede competența acestui oficiu, știut fiind că tribunalele nu pot intra ca primă instanță în cercetarea pricinilor de competența judecătorilor de pace;

Considerând că art. 68 din legea judecătorilor de pace invocat de părătul Cucu se referă cu totul la altă ipoteză și anume: că judecătorii de pace sunt ținute să să statueze asupra contestațiilor ce se ivesc la *execuția actelor autentificate* de dênsele în virtutea legii din 1896, or de aci nu rezultă că judecătorii de pace în limitele competenței lor nu pot statua și asupra altor pricină basate pe actele întărite de alte autorități și care pricină nu intră în competența acelor autorități, mai cu samă că prin art. 62 din legea jud. de pace, aceste judecătorii sunt competente de a judeca în limitele competenței lor *ori-ce acțiune imobiliară* fără ca legiuitorul să facă vre-o rezervă;

Respinge incidentul.

p. Judecător (s) Al. I. Spiridon.

grefier, (s) Const. Ionescu

INFORMAȚIUNI

În numărul acesta al Ziarului nostru publicăm în întregime Proiectul de lege asupra Corpului de avocați, datorit actualului ministru de justiție d-l Eugeniu Stătescu.

Asupra acestui proiect, publicăm tot în acest număr începutul unui studiu, datorit redactorului nostru d-l Em. M. Dan.

Data fiind dorința tuturilor oamenilor de drept ca o asemenea lege să fie supusă unei largi discuțiuni și să fie cât mai complectă, deschidem coloanele Ziarului nostru, tuturilor acelora cari vor avea de făcut observațiuni asupra acestui proiect.

—x—

Incasatorul nostru voiajor d-l Riveanu fiind plecat în Oltenia după încasările Ziarului, rugăm pe onorații noștri abonați a ține seamă de sacrificiile ce ne impunem și a-i da tot concursul pentru a putea încasa abonamentele datorite. Acei cari se pun în curent cu plata, rugăm a ne avisa pentru a le putea trimite tabla de materii pe 1902, care repetăm, nu o trimitem, de cât numai celor ce sunt în curent cu plata abonamentului.

Abonamentele se poate trimite și prin mandat poștal numai pe adresa d-lui CODREANU, Redactor-Adminisrator și Proprietar al ziarului.

BIBLIOGRAFIE

TRAITÉ THÉORIQUE ET PRATIQUE
DES

JUSTICES DE PAIX

(MATIÈRES CIVILES)

AVEC LES FORMULES DE TOUS ACTES
PAR

LOUIS PABON

JUGE DE PAIX XVIIe ARRONDISSEMENT DE PARIS

TOME III

(Jurisdiction gracieuse)

— Librairie L. LAROSSE, 22, Rue Soufflot, Paris —

Prețul celor 3 volume, apărute până acum

30 LEI

Al patrulea volum va eși în curând și va complectă opera, care, va costa 40 lei peste tot.

Acest volum este tot atât de interesant ca cele-lalte două apărute în cursul anului 1902, pe care le-am semnalat la timp cetitorilor noștri.

Partea I se ocupă despre convocarea, compunerea și atribuțiile consiliilor de familie, iar partea a doua, despre adopțiune, punerea și rădicarea sigilelor, etc.

De și organizarea judecătorilor de pace din Franția se deosebete intru cât-va de organizarea noastră, totuși această carte este de mare folos și am putea dice chiar indispensabilă pentru judecătorii noștri de ocol. De aceea o recomandăm cu tot dinadinsul.